

FRANJO ČIČEK:

Mihec Pihec

MIHEC PIHEC GRE PO ZAJCA

ONI DAN SI JE MIHEC SRČNO ZAŽELEL ZAJCA. SOSEDOV HLAPEC SIMEN JIH IMA POLN HLEV, ZAKAJ NE BI ODPSTOPIL ENEGA NJEMU. DOLGO SE JE SMUKAL OKOLI ŠIMNA IN GA NADLEGOVAL Z ZAJCEM, DOKLER SE TA RES NI VDAL IN MU VELEL, NAJ PRIDE S KOŠEM PONJ. MIHEC PIHEC JE IMEL MAJHEN KOŠ, MIKLAVŽ MU GA JE BIL PRINESEL IN V NJEM VELIKEGA PARKLJA, KI JE IMEL GROZANSKO DOLG IN RDEČ JEZIK. TA JEZIK IN ROGOVE JE MIHEC NAJPREJ ODGRIZNIL PARKLJU, PREJ SE GA JE MALO BAL, ZDAJ PA NI BIL VIDETI VEČ NEVAREN. ČEZ PET DNI PA JE POSPRAVIL CELEGA PARKLJA S KOSTMI IN KOZO VRED. OSTAL MU JE LE SE KOŠ, S KATERIM JE ZDAJ ODRI-NIL PO ZAJCA.

SOSEDOV ŠIMEN PA JE BIL NAVEJAN FANT. NI ŠE POZABIL, DA MU JE PRED KRATKIM KAZAL MIHEC JEZIK ČEZ PLOT. SICER BI GA BIL TAKRAT POTEGNIL ZA UŠESA, PA MU JE UŠEL, NEPRI-DIPRAV. ZATO SI GA JE PRIVOŠČIL SEDAJ. KO JE PRIROMAL MIHEC S KOŠEM IN VREČO PO OBLJUBLJENEGA DOLGOUŠCA, MU JE PORINIL ŠIMEN V KOŠ MAČKO TER MU ZABIČAL, NAJ HITRO DIRJA DOMOV IN IZPUSTI ZAJCA V HLEVVU POD JASLI. PREJ GA NE SME POGLEDATI, SICER SE MU IZPREMENI ZAJEC V ŽABO. REČENO — STORJENO. MIHEC JE ZDIRJAL S KOŠEM V HLEV TER ODVEZAL VREČO. ŠVRK! JE SKOČILO NEKAJ TEMNEGA IZ VREČE IN HAJDI PO LESTVI NA HLEV IN V SENO. MIHEC JE ZA-LOSTEN STEKEL K ŠIMNU, ČEŠ ZAJEC MU JE UŠEL NA HLEV, A NE POD JASLI.

»VIDIŠ, TO JE TISTO,« GA JE UČIL ŠIMEN, NIČ MU NISI PRI-PRAVIL ZA POD ZOB, PA TI JE UŠEL V SENO, DA SE NAJE. ZDAJ LE LEPO POČAKAJ, DA BO SIT, POTEM BO ŽE SKOČIL ŠAM DOLI.« JE MIHEC ČAKAL IN ČAKAL NA NESREČNEGA ZAJCA, KI ŽRE TAKO DOLGO. V RESNICI PA JO JE MAČJI »ZAJEC« PRI STREŠNI LUKNJI LEPO POPIHAL — DOMOV.

KO JE TOŽIL DRUGI DAN MIHEC ŠIMNU, DA ZAJCA ŠE ZDAJ NI DOLI, MU JE DEJAL TA:

»NAJBRŽE SE JE TAKO NAŽRL SENA, DA JE POČIL IN SE RAZLETTEL V PRAZEN NIČ. NE POMAGA NIČ DRUGEGA, KAKOR DA KAŽEŠ JEZIK TAKO DOLGO NA HLEV, DA SKOČI ZAJEC ZOPET SKUPAJ IN SE POSTAVI PREDTE IN TE POZDRAVI PO VOJAŠKO.«

SI JE ZAPOMNIL MIHEC, ZAKAJ NI ZAJČKA DOLI, IN NI VEČ KAZAL JEZIKA ČEZ PLOT. KO JE OPAZIL ŠIMEN, DA SE JE RES POBOLJSAL, MU JE PODARIL PRAVEGA KUNCA, LEPEGA ZAJČKA Z BELIM GOBČKOM.

MIHEC PIHEC

TREBI SADNO DREVJE

NA SPOMLAD JE OPAZOVAL MIHEC OČETA, KAKO SNAZI IN TREBI SADNO DREVJE. NI MU ŠLO V GLAVO, ZAKAJ ŽAGA IN REZE SAMO NEKATERE VEJE, DRUGE PA PUŠČA V MIRU. PA JE PRIŠEL ŽUPAN, SAM BOG GA JE PRINESEL, TER POKLICAL OČETA V PISARNO, ČEŠ NEKO PISANJE JE PRIŠLO ZANJ. MIHEC JE URNO IZRABIL TO PRILIKO, DA POKAŽE OČETU, DA TUDI ON ZNA ŽAGATI IN REZATI VEJE, NE DA BI DOLGO IZBIRAL IN GLEDAL, KATERO.

OČE IN ŽUPAN STA ODŠLA, MIHEC PA NA DREVO IN — RESKI RESKI! SO LETELE VEJE NA VSE STRANI. KO JE TAKO OSKUBIL ENO DREVO, SE JE LOTIL DRUGEGA. SE VRNE OČE IZ ŽUPANOVE PISARNE IN VIDI MIHČEVO DEJANJE, NIČ NI POSLUŠAL MIHČEVE RAZLAGE, KAKO JE BOLJE IN PAMETNEJE. ROČNO JE POGRABIL ŠIBO, KI JO JE BIL PRAVKAR UREZAL MIHEC, TER GA POSTENO NAŠESKAL. NATO GA JE SPODIL Z VRTA. DRL SE JE MIHEC, KAKOR BI GA DEVALI IZ KOŽE, IN KRIČAL JE NA VSE MILE VIZE, KAKOR MLADA SRAKA, ČE ZAGLEDA PSA.

POCEDIL JO JE K MATERI TER SE PRITOŽIL, ŠIBE DA JE REZAL Z DREVJA — PRAV TAKO KAKOR OČE — PA JE BIL TEPEN. TOREJ JIH MORA DOBITI TUDI OČE. ZA ENAKO DELO ENAKO PLAČILO. JE DEJALA MATI, PRAVIČNA DA JE TAKA RAZSODBA IN MODRI SALAMON BI NE NAPRAVIL BOLJŠE. POBRALA JE DOLGO VEJO IN TIHO STOPILA NA VRT. OČE JE STAL NA LESTVI IN ŽAGAL

TER VESELO ŽVIZGAL KAKOR KOS. KAR MU PRIĀETI NEKAJ GORKEGA PREKO HRBTA IN PREKO GLAVE. MISLIL JE, VEJA DA GA JE OPLAZILA, KI JO JE RAVNO ODŽAGAL. JE NEKAJ ZAROBANTIL V BRKE IN POD NOS TER STOPIL VIŠE. SEDAJ GA JE OPLAZILA ŽENA PO NOGAH. TE SO BILE OBČUTLJIVEJŠE, POSEBNO KER SO BILE BOSE.

»AJSA! AJSA!« SE JE ZADRL OČE TER POTEGNIL NOGE K SEBI KAKOR MAČKA REP, ČE JI STOPIS NANJ. SE JE HOTEL OČE PIHEC OBRNITI, DA BI VIDEL, KAJ JE IN KAJ NI, PA MU JE ZMANJKALO KLINA IN ČAP! JE LEŽAL V MEHKI TRAVI. DOBRA ŽENA SE JE USTRAŠILA IN NA MAH IZPUSTILA ŠIBO IZ ROK. MISLILA JE: »KAJ, ČE SI JE ZLOMIL NOGO?«

OČE PIHEC JE GLEDAL ŽENO KAKOR KRANJEC TURKA. NI MU BILO JASNO. POGLEDAL JE LESTVO IN VEJEVJE. BILO MU JE SE MANJ.

»KAJ PA TI JE?« GA VPRAŠA SKRBNNA ŽENKA.

»TRI STO GROMOV,« JE RENTACIL OČE IN SE SKOBACAL NA NOGE, NE VEM, KAJ JE BILO. ALI JE KAJ ZAKLETO ALI PA STRAŠI. RES NE VEM. VEM LE, DA ME JE NEKAJ PARKRAT PLETAJSNILO IN NATO VRGLO Z LESTVE.«

»VIDIŠ, VIDIŠ KAZEN BOŽJO!« JE VZKLIKNILA ŽENA VESELA, KER NI VEDEL LJUBEZNIVI MOŽEK, KDO GA JE PLETAJSKAL. KAJTI, ČE BI BIL VEDEL, BI ZAGODEL DRUGO VIŽO IN TAKRAT BI ŽENA VIDELA KAZEN BOŽJO. SEDAJ JE PA NI, ZATO JE VESELA NADALJEVALA:

»SAM BOGEC TE JE POTIPAL, KRIVIČNI ATA, KER SI TEPEL NAŠEGA PRIDNEGA MIHCA. HU, KJE SI LE IMEL PAMET, STARI? ALI NE VEŠ, DA NAREDI NAŠ MIHEC VSE PRAV?«

»STARI« RES NI VEDEL, ZATO JE RAJE MOLČAL. SAMO S PRSTOM JE POKAZAL ŽENI NA SREDO ČELA. MIHEC PA JE DOBIL ŽAGICO IN JE MORAL ŽAGATI VEJE, KI MU JIH JE KAZAL IN DOLOČAL OČE.

»PA ZAKAJ NE VSEH?« JE VPRAŠAL ČEZ NEKAJ ČASA MIHEC.

»HM, DEČKO,« JE ODVRNIL OČE, »KJE PA NAJ POTEM RASTEJO JABOLKA? MENDA ŠKORCU NA REPU?«

»POTEM PA PUSTIMO RAJE VSE VEJE, BO VEČ JABOLK,« UGOVARJA MIHEC.

»NI TAKO, DRAGI MIHEC,« GA UČI OČE. »POTEM BI SE PA ZADUŠILA JABOLKA IN BI IMELI ZOPET FIGO.«

»KAJ SMO IMELI DO SEDAJ FIGO?« VPRAŠUJE MIHEC.

»FIGO, FIGO, PA ŠE KAKŠNO,« PRAVI OČE, »VSE DREVJE SKUPAJ JE IMELO LANI FIGO, PA ŠE TISTA JE BILA ZA NIČ.«

(DALJE PRIHODNJIC)

